

die ik voorop stel. Dat wil niet zeggen dat ik niet geloof in een relatie met iemand anders, maar ik zie wel het probleem van een liefde die zich ontwikkelt vanuit een ideaal in je hoofd, omdat het heel moeilijk is voor iemand anders om zich in dat ideaal te vinden. Het is ook problematisch om iemand die verantwoordelijkheid toe te schuiven. Maar dat is wel wat nogal eens gebeurt in een relatie. Natuurlijk is dit niet het enige waar Proust over praat, maar het was de eerste keer dat ik zelf zo expliciet over de liefde heb gesproken in mijn werk.

Lilia: Ik heb eigenlijk nooit rond liefde gewerkt. Ik werk met archetypes, sociale vraagstellingen, maar nooit met de liefde. Mijn grote vraag is: hoe komt het dat we zijn wie we zijn? Waar komt dit allemaal vandaan? Is het een genetisch gevolg dat ons maakt wat we zijn binnen een cultureel bestel? Waarom voelen we ons goed in een bepaalde situatie en niet in een andere? Het project dat voor mij het dichtst aansloot bij de liefde, was eigenlijk niet zo'n groot succes. Het heette *Beyond Mary and Joseph*. Hierin stelden we het koppel zelf in vraag, door uit te gaan van het meest succesvolle koppel ooit. Maria en Jozef zijn allebei ongelofelijke mensen maar ze komen eigenlijk nooit met mekaar in contact. De voorstelling spreekt ook over de constructies die in het christendom en de christelijke cultuur worden gemaakt van de liefde. Dat is de enige keer dat ik rond de liefde heb gewerkt. Maar dan wel rond een liefde die tegelijk perfect en onmogelijk is.

G: Voor mij is het heel interessant om te zien hoe de liefde functioneert in een samenleving. Met Olympique Dramatique baseren we de nieuwe voorstelling op *De Geruchten van*

Hugo Claus: over de bekrompenheid van het dorpse denken. Een soldaat komt terug uit Congo, waar hij rare dingen heeft gedaan voor de overheid. Zijn terugkeer begint het hele dorp te veranderen, maar alleen in de verbeelding van de mensen: wat gaat er veranderen als die man in ons kleine dorp komt wonen? Claus geeft ons een heel trieste blik op de Vlaamse mentaliteit, maar tegelijk beschrijft hij die op zo'n gevoelige manier dat je voelt dat hij die mensen eigenlijk heel graag ziet. Ik vind dat een kwaliteit: zeggen wat er mis is met de mensheid maar op zo'n manier dat je je liefde voor de mens ook toont.

L: en dat je de complexiteit daarvan toont.

Object 1: Het oor

L: Dit is een wassen oor van Portugal: als je een probleem hebt met een bepaald deel van je lichaam, dan kan je deze wassen lichaamsdelen kopen en aan de Kerk geven, zodat je geheeld kan worden.

G: Dus er is ergens een winkel waar je al die lichaamsdelen kunt kopen?

L: Ja, ik heb ze bijna allemaal, voor mijn projecten. Dit oor was bijvoorbeeld voor mijn laatste project, waarin we werkten rond Alexander Bell, de uitvinder van de telefoon. Hij had een passie voor communicatie en verzamelde oren van lijken om te zien hoe die reageerden. Hij wilde eigenlijk communiceren met zijn dode broer. Dat verhaal is voor mij een interessante manier om te praten over verlangen en de passie voor communicatie.

G: Dat is ook waar ik zo van hou in het theater: de isolatie en de fysieke

communicatie waar het allemaal mee begint. We realiseren ons als stadsbewoners maar heel weinig in welke mate wij onze zintuigen afsluiten. Zeker het gehoor: van 's morgens tot 's avonds blokkeren we onze hoorzinnen en het is heel moeilijk om ons weer open te stellen voor wat er te horen valt. Dat kan alleen nog in het theater, of in een museum: plekken waar je de technische capaciteiten van je lichaam opnieuw gaat inzetten. Daar heb je tijd voor nodig: de tijd om tot een begrip te komen dat verder gaat dan een emotie, verder dan wat de massamedia je opdringen, waar de emotie allesoverheersend wordt. Theater is voor mij een langzaam medium, waarin je je emoties mondjesmaat kan verteren. Dat kan je doen doorheen de dialoog: door de emoties die je tussen mensen laat ontstaan kom je tot begrip, tot een inhoud. Ik hou van het feit dat theater uitgaat van een leugen en daar ook eerlijk voor uitkomt, en zo misschien dichterbij een mogelijke waarheid komt dan de televisie bijvoorbeeld, die doet alsof ze het over de werkelijkheid heeft.

Waarom ik in het theater werk, is ook om mensen te ontmoeten en om met hen dingen te delen. Dat is voor mij liefde: de liefde om met verschillende perspectieven om te gaan. Om een inhoud te creëren en die met iemand anders te delen. Je kan mekaar helpen begrijpen. Dat is uniek, dat is delen met een enorme intensiteit. En die intensiteit kan je ook delen met het publiek. Voor mij komt het heel dicht bij de liefde bedrijven: de intensiteit van de hartslag en de performers die eenzelfde ritme aannemen, alsof ze op hetzelfde tempo gaan ademen, dat is een enorme intimiteit.

L: Laatst had ik een gesprek met een vriendin. Die zei iets interessants: